

10/3 Επιστολή των 3 φυλακισμένων μελών του Επαναστατικού Αγώνα :

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΟΠΛΗ ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΕΠΕΣΕ ΜΑΧΟΜΕΝΟΣ Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

*Η καλύτερη πολιτική τιμή
για έναν σύντροφο που έχασε
τη ζωή του στον αγώνα
είναι η συνέχιση του αγώνα του.*

Τα ξημερώματα της 10 Μάρτη του 2010 στη Δάφνη ο σύντροφος μας στον Επαναστατικό Αγώνα Λάμπρος Φούντας έχασε τη ζωή του πολεμώντας τα ένοπλα σκυλιά του καθεστώτος.

Τα ξημερώματα της 10 Μάρτη του 2010 ήταν ο Επαναστατικός Αγώνας που έχασε ένα κομμάτι του εαυτού του στη Δάφνη. Είμαστε εμείς που πέσαμε και σηκωθήκαμε για να συνεχίσουμε τον αγώνα μας, για να συνεχίσουμε τον αγώνα του συντρόφου.

Ήταν οι μέρες που ο Επαναστατικός Αγώνας βρισκόταν στην τελική ευθεία για την πραγματοποίηση ενός ακόμα χτυπήματος. Ενός χτυπήματος που θ' αποτελούσε έναν ακόμη σταθμό στην αγωνιστική πορεία που ξεκινήσαμε εν όψει της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Την πορεία αυτή χαράξαμε μαζί με τον σύντροφο Λάμπρο Φούντα σε μια περίοδο που η χρηματοπιστωτική κρίση βρισκόταν στα αρχικά της στάδια. Τότε, δεν είχε γίνει ακόμη κατανοητή σε πολλούς ούτε η έκταση ούτε το βάθος της. Στην Ελλάδα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας είχε πειστεί από την καθεστωτική προπαγάνδα της τότε κυβέρνησης, πως η κρίση δεν πρόκειται να πλήξει τη χώρα, της οποίας η οικονομία στηρίζοταν σε «γερά θεμέλια», ενώ αντιμετωπιζόταν ως μια δύσκολη μεν, αντιμετωπίσιμη δε επιπλοκή στη λειτουργία του χρηματοπιστωτικού συστήματος, που με τους κατάλληλους χειρισμούς από την οικονομική και πολιτική ελίτ μπορούσε να μην επεκταθεί σε άλλους τομείς της οικονομίας.

Ως πολιτική συλλογικότητα είμαστε πεπεισμένοι πως η παγκόσμια κρίση που πυροδοτήθηκε από το σκάσιμο της φούσκας των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων χαμηλής φερεγγυότητας στις ΗΠΑ, ήταν ένα μεγάλο χτύπημα σε μια από τις πλέον κεντρικές λειτουργίες του συστήματος -για να είμαστε πιο ακριβείς στον αιμοδότη της παγκόσμιας οικονομίας- τον χρηματοπιστωτικό τομέα, που ήρθε ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα της συστημικής κρίσης, η οποία υπέβασκε για δεκαετίες, πλήττοντας τη μια μετά την άλλη κάθε διάσταση του συστήματος: την κοινωνική, την οικονομική, την πολιτική, την περιβαλλοντολογική.

Είμαστε πεπεισμένοι πως η κρίση αυτή θα έπληττε με ιδιαίτερη σφοδρότητα και την Ελλάδα, καθώς η χώρα για χρόνια βούλιαζε λόγω του υπέρογκου δημόσιου χρέους. Το 2009 για το συγκεκριμένο ζήτημα γράφαμε: «Στην Ελλάδα, όπως και σε πολλές άλλες χώρες, βρισκόμαστε υπό ένα καθεστώς δουλείας, με το υπερεθνικό κεφάλαιο να επιβάλλει με τον βούρδουλα του χρέους και των ελλειμμάτων, τους πιο απεχθείς όρους φορολόγησης, εργασίας, αμοιβών και συνταξιοδοτήσεων, όρους που καμιά κοινωνία δεν μπορεί και δεν

πρέπει να ανέχεται. Όπως δεν πρέπει να ανέχεται για το συμφέρον των μεγάλων τοκογλύφων, ντόπιων και ξένων, να κόβονται οι δημόδιες δαπάνες, να ξεψυχούν τομείς όπως η δημόσια υγεία, να κλείνουν νοσοκομεία. Οι εγκληματίες που ηγούνται της διεθνούς χρηματαγοράς, ήδη έχουν ξεκινήσει τη μεγάλη κερδοσκοπική εφόρμηση στην αγορά του χρέους, καθώς τα στοιχήματα για την κατάρρευση διαφόρων χωρών βρίσκονται στην κορυφή των προτιμήσεων της αγοράς». (1)

Στο ίδιο κείμενο, στους πρώτους μήνες του 2009, μιλούσαμε για τους όρους που η υπερεθνική οικονομική και πολιτική εξουσία θα απαιτούσε από την καταχρεωμένη Ελλάδα, όρους που ένα χρόνο αργότερα είδαμε στο μνημόνιο της τρόικας: «Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας είναι διατεθειμένη να δεχτεί εν λευκώ κάθε όρο του μεγάλου κεφαλαίου, όσο δυσβάσταχτος και αν είναι, να επιβάλει δια πυρός και σιδήρου και τις πιο ακραίες νεοφιλελεύθερες επιταγές που τις υποδεικνύει η αγορά και οι πολιτικές συμμαχίες που την υπηρετούν, όπως η Ε.Ε και να ματώσει την ελληνική κοινωνία, προκειμένου ν' ανταπεξέλθει στις υποχρεώσεις της προς τους δανειστές της. Πιστεύει βέβαια πως, για πολιτικούς λόγους που αφορούν την καθεστωτική σταθερότητα στη χώρα και στην ευρύτερη περιοχή, οι αγορές δεν θα την εγκαταλείψουν».

Βέβαια, η κυβέρνηση της Ν.Δ. μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, απαξιώθηκε πλήρως στα μάτια της διεθνούς οικονομικής και πολιτικής ελίτ, αφού φάνηκε ανίκανη να διαχειριστεί μια κοινωνική έκρηξη και κατ' επέκταση κρίθηκε ακατάλληλη να διαχειριστεί ένα ιδιαίτερα ευμετάβλητο κοινωνικό πεδίο, έτσι όπως αυτό διαμορφωνόταν καθώς η χώρα βυθιζόταν όλο και πιο βαθιά στην κρίση. Γι' αυτό και η ίδια η ελίτ «έσπρωχνε» την τότε κυβέρνηση προς την έξοδο από την εξουσία, προωθώντας το ΠΑΣΟΚ ως το πιο κατάλληλο κόμμα, για να διασφαλίσει την όσο το δυνατό ομαλότερη πορεία της χώρας προς την νέα οικονομική και πολιτική συνθήκη που ζούμε σήμερα και που ορίζεται από την κατοχική συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-Τρόικας (ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΚΤ).

Ένα χρόνο πριν την υπογραφή του μνημονίου στο ίδιο κείμενο αναφερόμαστε στην αναγκαιότητα μιας επαναστατημένης κοινωνίας να επιβάλλει στάση πληρωμών, λέγοντας: «η πολιτική βούληση για μια κοινωνία ν' αποτινάξει μια για πάντα το ζυγό του χρέους από πάνω της, όχι μόνο γιατί δεν τον αντέχει αλλά γιατί δεν τον θέλει, είναι συνυφασμένη με την απόφαση ν' αντιπαρατεθεί με το σύνολο της πολιτικής εξουσίας, με την απόφαση να έρθει σε ρήξη με το οικονομικό και πολιτικό σύστημα, με την απόφαση ν' ανατρέψει το καθεστώς που την κρατάει σκλαβωμένη».

Όσον αφορά την αναπόφευκτη και τυπική πλέον χρεωκοπία του ελληνικού οικονομικού συστήματος, τον Ιανουάριο του 2009 γράφαμε: «Η προσεχής κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας και η κοινωνική αναταραχή που θ' ακολουθήσει, μπορεί να πυρροδοτήσουν αλυσιδωτές αντιδράσεις και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, καθώς οι κοινωνίες τους βρίσκονται ήδη σε δεινή οικονομική και κοινωνική θέση».(2)

Είμαστε πεπεισμένοι σαν συλλογικότητα και το είχαμε καταγράψει ήδη από το 2005 (3), πως η ελληνική οικονομία όχι μόνο δεν ήταν ισχυρή αλλά πως ήταν ιδιαίτερα επιρρεπής στις αναταράξεις μιας επικείμενης παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Το σκάσιμο της φούσκας των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων χαμηλής φερεγγυότητας στις ΗΠΑ, για εμάς απλώς σήμανε την έναρξη της μεγάλης κρίσης, «της μεγαλύτερης στην ιστορία του καπιταλισμού και της οικονομίας της αγοράς. Και αυτό γιατί αφορά την πρώτη πραγματικά παγκόσμια κρίση μεγάλου μεγέθους, η οποία διαχέεται σε κάθε φάσμα της οικονομικής δραστηριότητας και εξαπλώνεται σε όλον τον πλανήτη λόγω της έντονης αλληλεξάρτησης σε συνθήκες

οικονομικής παγκοσμιοποίησης. Επίσης, παρά τις σοβαρές ποιοτικές διαφορές με την κρίση του '29, είναι πιο σοβαρή απο εκείνη, όχι μόνο λόγω της ευρήτητας αλλά και λόγω του γεγονότος ότι το σύστημα εκείνη την περίοδο μπορούσε πιο εύκολα να ελεγχθεί». (4)

Την ίδια περίοδο μιλούσαμε για την επόμενη κρίση στην αγορά των τροφίμων που θα ερχόταν ως αποτέλεσμα των κερδοσκοπικών «παιχνιδιών» της οικονομικής ελίτ στα χρηματιστήρια, όπου «επενδύονται» στην πείνα και στην εξόντωση ολόκληρων φτωχών πληθυσμών τα πλεονάσματα κεφαλαίων που συσώρευονται στην χρηματοοικονομική σφαίρα.

Είχαμε μιλήσει για τις επόμενες εξεγέρσεις στις χώρες της καπιταλιστικής περιφέρειας που θα πυροδοτούσαν οι ελλείψεις στο ψωμί και στα βασικά τρόφιμα. Σήμερα ο λαϊκός ξεσηκωμός στις χώρες της Β. Αφρικής, που στη Λιβύη έχει πάρει τον χαρακτήρα της ένοπλης σύγκρουσης για την ανατροπή του καθεστώτος, αποτελεί μια εικόνα από το μέλλον των χωρών του καπιταλιστικού κέντρου. Είναι μια εικόνα από το μέλλον το δικό μας που δεν πρόκειται να αργήσει να έρθει.

Η κρίση για εμάς, για τον σύντροφο Λάμπρο Φούντα, θα άνοιγε νέους ορίζοντες για τους επαναστάτες και θα μας πρόσφερε τη μοναδική ευκαιρία, να προωθήσουμε την επαναστατική υπόθεση. «Αυτή άλλωστε είναι και η ευκαιρία που προσφέρει κάθε μεγάλη οικονομική κρίση. Είναι η εποχή που κορυφώνεται η κοινωνική, πολιτική αλλά και η ηθική απαξίωση απέναντι σε ένα καθεστώς που βρίσκεται στη μέγιστη παρακμή του. Είναι η εποχή που αναμένονται οι μέγιστες κοινωνικές αντιδράσεις και οι κοινωνικές εκρήξεις. Είναι η εποχή που μια πραγματικά αισχρή μειοψηφία ωφελείται πλέον από το οικονομικό και πολιτικό αυτό σύστημα. Είναι η εποχή που ανοίγουν οι μεγαλύτερες ρωγμές ανάμεσα στην ελίτ και τους υπερασπιστές τους από τη μία και στο μεγαλύτερο τμήμα της κοινωνίας που μαστίζει η κρίση από την άλλη. Είναι η εποχή που δίνεται η μοναδική ευκαιρία στις επαναστατικές δυνάμεις να δράσουν προς την κατεύθυνση της επανάστασης». (5)

Έχοντας ως πυξίδα πάντα την τελική σύγκρουση με το καθεστώς για την ανατροπή και την κοινωνική επανάσταση, είχαμε εκπονήσει ως οργάνωση μαζί με τον σύντροφο Λάμπρο Φούντα ένα σχέδιο δράσης το οποίο είχε δυο κεντρικές πολιτικές κατευθύνσεις. Η πρώτη αφορούσε την όσο το δυνατό μεγαλύτερη συμβολή μας στην αποσταθεροποίηση ενός ήδη ασταθούς, λόγω κρίσης, καθεστώτος. Για το σκοπό αυτό προγραμματίζαμε βάση της ανάλυσής μας, χτύπηματα που στόχευαν σε θεσμούς, οργανισμούς και μηχανισμούς οι οποίοι έπαιζαν ένα σημαντικό ρόλο στη δημιουργία της κρίσης, τόσο διεθνώς όσο και στην Ελλάδα, που κατέχουν κεντρικό ρόλο στη διαμόρφωση των σύγχρονων οικονομικών και πολιτικών συνθηκών, που ευθύνονται για το νέο ολοκληρωτισμό. Για εμάς ήταν καθήκον επαναστατικό, όχι απλώς να μην μείνουμε θεατές στη κρίση, αλλά να επιχειρήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις και με κάθε κόστος να κάνουμε τη κρίση αυτή όσο πιο σοβαρή γίνεται για το ίδιο το σύστημα, να σαμποτάρουμε κάθε δυνατότητα ξεπεράσματός της. Ήταν χρέος μας να πλήξουμε την οικονομική και πολιτική ελίτ, να πλήξουμε αυτούς που ευθύνονται για τη φτώχεια, τη δυστυχία, την ανέχεια, το θάνατο που μαστίζει τη χώρα μας και όλο τον πλανήτη. Ήταν χρέος μας να χτυπήσουμε την ελίτ που όχι μόνο είναι υπεύθυνη για την κρίση αλλά βλέπει σ' αυτήν την ευκαιρία για ν' αυξήσει την οικονομική της δύναμη, για ν' αυξήσει την κοινωνική ισχύ της. Ήταν χρέος μας να την πλήξουμε όσο μπορούμε και να βαθύνουμε τα ρήγματα στο ήδη ευάλωτο καθεστώς, να συμβάλουμε όσο το δυνατό περισσότερο στην παραπέρα αποσταθεροποίησή του. Ήταν χρέος μας ως επαναστατική οργάνωση να σπρώξουμε το καθεστώς προς την κατάρρευση.

Για τους παραπάνω λόγους οι επιλογές των στόχων μας γίνονταν με τέτοιο τρόπο ώστε να ικανοποιείται η πολιτική ανάγκη να δράσουμε εναντίον κομβικής πολιτικής σημασίας στόχους και συγχρόνως να είναι δυνατή η πραγματοποίηση χτυπημάτων που δεν θα είχαν απλώς συμβολικό χαρακτήρα, αλλά θα κατάφερναν να πλήξουν στο μέγιστο δυνατό βαθμό που μας επέτρεπε κάθε φορά η αντίστοιχη χωροταξία, τις ίδιες τις υποδομές του συστήματος.

Η δεύτερη πολιτική κατεύθυνση αφορούσε την όσο το δυνατό μεγαλύτερη συμβολή μας στην πολιτική και κοινωνική απονομιμοποίηση του καθεστώτος. Φιλοδοξία μας ήταν να συμβάλουμε όσο μπορούμε στη θεωρητική και ιδεολογική αποδόμησή του και όσων το στηρίζουν. Επίσης, επιδιώκαμε να συμβάλουμε στον εμπλουτισμό της επαναστατικής επιχειρηματολογίας ενάντια στους διάφορους αριστερούς καλοθελητές του συστήματος, που βλέπουν τη κρίση ως ευκαιρία για να αναβαθμιστούν πολιτικά και για να αποκτήσουν ένα ρόλο – ρυθμιστή στη «βελτίωση» και τον «εξανθρωπισμό» του συστήματος. Για αυτούς τους πολιτικούς αριθμίστες οι εκδηλώσεις της κοινωνικής αγανάκτησης και οργής είναι απλώς εργαλεία χρήσης για τον δικό τους στόχο που συνδέεται με τη συνδιαχείριση του συστήματος και με το μοίρασμα της εξουσιαστικής πίτας.

Φιλοδοξία της συλλογικότητάς μας ήταν να βοηθήσουμε στη θεωρητική «οχύρωση» της ανατρεπτικής δράσης που πρόκειται να δοκιμαστεί ιδιαίτερα εν μέσω του ρευστού πολιτικού περιβάλλοντος, έτσι όπως αυτό διαμορφώνεται λόγω της πολυδιάστατης συστημικής κρίσης, η οποία βαθαίνει όλο και περισσότερο.

Με βάση αυτό το πολιτικό πλαίσιο και το συλλογικό σχέδιο δράσης, ο Επαναστατικός Αγώνας άνοιξε έναν κύκλο δράσης εν μέσω της παγκόσμιας κρίσης με επιθέσεις εναντίον στόχων όπως η Citibank, η Eurobank και το Χρηματιστήριο. Στη συνέχιση αυτού του κύκλου δράσης εντασσόταν η προπαρασκευαστική ενέργεια της απαλλοτρίωσης του οχήματος στη Δάφνη, στις 10 Μάρτη του 2010, κατά τη διάρκεια της οποίας ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας έδωσε τη μάχη με τους μπάτσους.

Τελικός μας στόχος, τελικός στόχος του ίδιου του συντρόφου μας, ήταν να μην επιτρέψουμε η κρίση του συστήματος να γίνει ευκαιρία για το κράτος και τ' αφεντικά για μια γενικευμένη πολιτική και οικονομική αναδιάρθρωση προς την κατεύθυνση της ακόμη μεγαλύτερης συγκέντρωσης κοινωνικής ισχύος στα χέρια της κυρίαρχης αισχράς μειοψηφίας. Να μεγαλώσουμε την κρίση αξιοπιστίας του συστήματος, να συμβάλουμε στην τελική χρεοκοπία του.

Ως Επαναστατικός Αγώνας, ως συλλογικότητα μαζί με τον σύντροφο Λάμπρο Φούντα είχαμε μια κοινή επιλογή: Να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να κάνουμε την κρίση ευκαιρία για την ανατροπή του καθεστώτος, ευκαιρία για την Κοινωνική Επανάσταση.

Τελικά, ο σύντροφος Λάμπρος έδωσε την ίδια του την ζωή σ' αυτό τον σκοπό. Έδωσε τη ζωή του προετοιμάζοντας ένα ακόμη χτύπημα – απάντηση στο καθεστώς. Έδωσε τη ζωή του πολεμώντας όχι απλώς τους μπάτσους σ' ένα στενό της Δάφνης. Έδωσε τη ζωή του για να μην περάσει η κατοχή της ελληνικής κυβέρνησης, του ΔΝΤ, της Ε.Ε και της ΕΚΤ. Για να μην περάσει η σύγχρονη χούντα του κράτους και του κεφαλαίου. Για να μην περάσει ο νέος ολοκληρωτισμός που η οικονομική και πολιτική ελίτ θέλει να επιβάλλει σε όλο τον πλανήτη με αφορμή την παγκόσμια οικονομική κρίση. Ο σύντροφος έδωσε τη ζωή του πολεμώντας ώστε να γίνει η κρίση ευκαιρία για την Κοινωνική Επανάσταση.

Αυτό ήταν το πολιτικό και ιστορικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται ο επαναστάτης Λάμπρος Φούντας. Η δράση του ήταν άμεσα συνεδεμένη με τα μεγαλύτερα ζητήματα που αφορούν την ελληνική κοινωνία αλλά και όλο τον πλανήτη. Γι' αυτό και του αρμόζει να γίνει «σημαία» αντίστασης στην κατοχική κυβέρνηση, «σημαία» αντίστασης και αγώνα ενάντια στην οικονομική και πολιτική ελίτ, «σημαία» αντίστασης και αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Γι' αυτό και του αρμόζει να γίνει «σημαία» στον αγώνα για την απελευθέρωση όλων των ανθρώπων. Να γίνει «σημαία» της Κοινωνικής Επανάστασης.

Τον σύντροφο Λάμπρο Φούντα δεν τον γνωρίσαμε φυσικά, στους κόλπους του Επαναστατικού Αγώνα. Όλοι μας έχουμε τις ίδιες πολιτικές καταβολές καθώς προερχόμαστε από την ίδια κινηματική μήτρα. Όλοι μας στον Επαναστατικό Αγώνα είμαστε, είμαστε και θα είμαστε αναρχικοί και μοιραζόμαστε πολλές κοινές στιγμές αγώνα. Μια σημαντική αγωνιστική στιγμή για τον σύντροφο και για κάποιους από εμάς ήταν το Πολυτεχνείο του '95. Πολυάριθμες άλλες πολιτικές συναντήσεις σε αγώνες είχαν προηγηθεί πριν ανταμώσουμε στον Επαναστατικό Αγώνα. Στη συλλογικότητα που σημάδεψε τη συντροφική μας σχέση με τον Λάμπρο Φούντα με τον πλέον καθοριστικό τρόπο. Στη συλλογικότητα που φράσεις όπως «η ολόψυχη αφοσίωση στον αγώνα» βρίσκει την έννοια της στο πρόσωπο του συντρόφου. Και που εμείς δεν πρόκειται να εγκαταλείψουμε, γιατί εγκαταλείπουμε μια κοινή ιστορία, εγκαταλείπουμε τις κοινές επιθυμίες, εγκαταλείπουμε τους κοινούς στόχους. Εγκαταλείπουμε τον ίδιο τον σύντροφο. Εγκαταλείπουμε τον ίδιο μας τον εαυτό.

Για εμάς τους συντρόφους του στον Επαναστατικό Αγώνα δεν είναι νεκρός. Είναι στο αίμα μας και στον αέρα που αναπνέουμε σαν αγωνιστές. Είναι μέσα στους στόχους και τους σκοπούς μας. Είναι ένα με την οργάνωση και τον αγώνα μας. Είναι κάθε μέρα, κάθε στιγμή παρών. ΕΙΝΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΣ .

Συγκέντρωση στις 10 Μάρτη και ώρα 16:00 μ.μ. στην πλατεία Καλογήρων στη Δάφνη και πορεία στο σημείο που ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας έδωσε τη μάχη με τους μπάτσους.

Κώστας Γουρνάς, Πόλα Ρούπα, Νίκος Μαζιώτης

(1) Προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για την απόπειρα ανατίναξης των κεντρικών γραφείων της Citibank στην Κηφισιά στις 18/02 και την έκρηξη στο υποκατάστημα της Citibank στη Ν.Ιωνία στις 09/03 αντίστοιχα.

(2) Προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για την ένοπλη επίθεση εναντίον των ΜΑΤ στο υπουργείο Πολιτισμού στις 05/01/2009.

(3) Προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για την έκρηξη στο υπουργείο Απασχόλησης στις 02/06/2005 και την έκρηξη στο υπουργείο Οικονομίας στις 12/02/2005.

(4) Προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για την απόπειρα ανατίναξης των κεντρικών γραφείων της Citibank στην Κηφισιά και την έκρηξη στο υποκατάστημα της Citibank στη Ν.Ιωνία.

(5) Προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για την ένοπλη επίθεση εναντίον των ΜΑΤ στο υπουργείο Πολιτισμού.

